

Съблазнитѣ.

„Горко на свѣта отъ съблазнитѣ, защото неизбѣжно съблазнитѣ ще дойдатъ; но горко на оногוזъ чловѣка, чрѣзъ когото съблазньта дохожда!“

За да направя мисълта си ясна, ще направя едно малко разяснение върху единъ терминъ, който мисля да употребя. Често азъ употребявамъ думитѣ „положителни и отрицателни сили на природата“. Така ги употребява и съврѣмнената наука. И ние всѣкога мислимъ, че злото е въ отрицателната страна. Азъ подраздѣлямъ тия сили на положителни възходящи и отрицателни възходящи, положителни низходящи и отрицателни низходящи. При това, за отрицателнитѣ сили азъ употребявамъ другъ единъ терминъ, азъ ги наричамъ примирителни. Тѣ въ себе си сж съграждащи, но не всѣкога сж такива.

Казва Христосъ: „Горко на свѣта отъ съблазнитѣ, защото неизбѣжно тѣ ще дойдатъ; но горко на оногוזъ чловѣка, чрѣзъ когото съблазньта дохожда“. Съблазньта всѣкога образува едно малко вкисване, но вкисване не по подобие на подквасата, съ която женитѣ подмѣсватъ хлѣба. Не, това подквасване е въ възходяща степенъ. Вкисването произвежда разлагане у човѣка. Да допуснемъ, че вие имате единъ добъръ, обиченъ приятель. Въ единъ день вие изгубите вѣра въ него. Той съ своитѣ думи и съ своитѣ постѣпки внесе една малка съблазнь. И отъ този день той губи, но и вие губите. Защо? Защото, като мислите за него, неговитѣ мисли, неговиятъ животъ засѣгатъ и вашия. Може да кажете: какво ни струва да мислимъ за другитѣ хора тъй, както сж си? Въ съвршения Божественъ законъ, за човѣкъ, който разбира, въ какво се състои царството Божие, не му е позволено да мисли зло, за когото и да е, не му е позволено да носи единъ безобразенъ образъ въ себе си и въ ума си. Азъ ще ви